

glej, na 3:34 milj. Ko pa je prišel gozd na dražbo, dobilo se je za-nj 4:25 milj. Da ni prišlo do dražbe, bila bi hrv. dežela za 1½ milj. na izgubi!

Ogersko. Državni zbor v Budimpešti je svitli cesar ali kakor čijo Madjari, kralj razpustil s prestolnim govorom ter je v njem tudi povedal, zakaj da se je to storilo. — Dr. Schopper, škof v Roznovi, povdarja v svojem pastirskem listu, da je dolžnost katol. poslancev delati v drž. zboru na to, da se ne krati, kakor doslej po gostem, katol. cerkvi pravica do nje premoženja in učenih naprav.

Poljsko. Govori se, da postane pl. Bilinski predsednik v železničnem drž. svetu na Dunaji. Ako je to resnica, tedaj je, kakor za liberalno levico minister grof Kuenburg, tako sedaj za »poljski klub« novi predsednik »božičnica«. Kje pa ostane potlej božičnica za »klub konservativce«?

Vunanje države.

Rim. Navada je liberalcem, da vsako leto poženejo par kratki novico po svetu: o »slabem«, »nevarnem« zdravju sv. očeta Leona XIII. Čudno je letos, da tega niso storili, pač pa smo brali, da so že »sv. oče krepki in zdravi«. Daj Bog, da je tako!

Italijansko. Tako je rekdo v kateri deželi za življenje in inetje nevarno, kakor ravno po Italiji. Izlasti pa so »roparji« na glasu iz otoka Sicilije. Sedanja vlada jim stopa sicer trdo na prste, ako jih dobi, ali ravno to je redko. Zatrjuje pa se, da so roparji v nekaterih višjih krogih in še jako »štímami«.

Francosko. Predsednik republike, Sadi-Carnot, je o novem letu govoril dokaj hrabro besedo: »Republikanska vlada čuje za pravice in vzročila francoskega ljudstva, v tem pa sluša tudi na glas miru in sloge narodov«. Kdo bi ne čutil pri teh besedah, da Carnot trka na ruske topove! No tako k malu pa še jih pač ne slišimo.

Belgijsko. Delalsko vprašanje je v tem kraljestvu najbolj pereče, ker jih živi ondi veliko pri težkem delu, pa malem plačilu. Veliko pa je tudi jih brez vsega zasluzka. Pajek pa prede v želodeci najhuje mreže!

Angleško. Da-si letos tudi tankaj ni veliko zime, vendar pa se bere veliko o polomih bark na morji, največ so jih krivi viharji, v časih pa zadene tudi katera na drugo ter jo položi v »mokri grob«. — Gladstone, vodja liberalne stranke, je obhajal o božiči svoje 82. rojstno leto in je neki še prav krepak in čil na umu svojem.

Nemško. Mestni zastop v Berlinu, glavnem mestu Nemškega cesarstva, pritožuje se, da vojaki, stoječ na straži v mestu, preradi streljajo na ljudi, če jih le-ti podražijo iz šale. To utegne biti resnici, toda ali ljudje ne vedo, da imajo vojaki puške nabite? — Nekaterim se dozdeva, da vladar starodavne Bavarije, princ Luitpold, ne gleda rad v Berlin, k nemškemu cesarju. To sklepa se pa letos tudi iz tega, da iz Bavarije ni bilo nobenega princa o novem letu v Berlin.

Rusko. Kakor je znano, je bila na Ruskem lani slaba letinja in v marsikaterem delu široke države oglašuje se sedaj glad. Kar pa je še huje, goljufije se vrše dan na dan v uradnih in tudi pri žitu in moki, katero nakupi car ter jo pošlje na kraje, kjer je lakota. Tako so tovrstne 500 železničnih voz, naloženih z moko, zajeli ter so na njih našli mesto moke — pesek, pepel, smeti... Kako je taka goljufija mogoča!

Bolgarsko. Francoska vlada si je nakopala nevoljo s tem, da je terjala od Bolgarov, naj vsprejmejo nazaj sitnega pisca, ki so ga izgnali iz Sofije — zavoljo sitnob, katere je moč ondi uganjal zoper sedanjo vlado.

Bolgarska vlada tega noče storiti, francoska pa, ali naj zavoljo takega sitneža potegne meč?

Tursko. V Carjem gradu je umrl angleški poslanik White. Pri pogrebu pa niso videli ni francoskega ni ruskega poslanika in to je sultanu zamrzelo, kajti White je stal pri njem visoko, to se pravi: sultan je izpoznal, da ste francoska in ruska vlada gleda na Turčijo enih misli a ne tistih, kakor angleška. Zato bo sultanu treba gledati, da ne ostane sam, brez zaveznikov.

Afrika. Abisinjski neguš ali vladar, Menelik je poslal posebnega poročevalca v Pariz in v Petrograd in iz tega se sodi, da je neguš sit italijanske polente ali če govorimo brez podobe, italijanske sile. Doslej je namreč zaveznik kralja Umberta v Rimu, ali to mu ne ugaja, zato prosi pomoči od francoske in ruske vlade. Ako je dobi, potem lahko da italijanski vladi brco, češ, da ga je ni strah.

Azija. V Teheranu se snuje ustaja zoper vse ljudi, ki niso domači, ampak iz Evrope, to pa zavoljo — tobaka. Tamošnja vlada je namreč dala kupčijo s tobakom društvu v roke, pri katerem so sami Evropejci in to domačim ni po volji. — Tudi na Kitajskem se je nevarnosti veliko za tujce, izlasti še za krščanske prebivalce. Težko, če hode vlada kos močni burji, ki se vzdiguje zoper tujce.

Amerika. V Gootlandu, državi Kansaški, osnovali so društvo za narejanje dežja. Kakor se poroča, ponesle so se lani društvu poskušnje prav dobro ter so večkrat »s streljanjem« priklicali dež na suho, zevajočo zemljo. Nad 100.000 fl. pa so izdali za to. — »Amerikanski Slovenec« je prenehal, bojda zato, ker je urednik zbolel. Drugim pa se dozdeva, da je sploh bil ta list le — amerikanska vaba.

Za poduk in kratek čas.

Ne poskušajte več takó!

(Pripovedka iz Savinjske doline. Zapisal F. Kresnik.)

Ko sta naš Božji učenik in sveti Peter po svetu hodila, iz teh časov pripoveduje se mnogo mnogo o njih, kako sta tu pa tam čudeže delala in s tem ljudem dobrote skazovala. Eno tako pripovedko vam hočem tudi jaz, dragi bralci, povedati, kakor sem jo slišal sam od šaljiviga možaka. Torej pa le poslušajte!

Bilo je lepo jutro začetne vigredi. Bilo je takrat vigredno jutro ravno tako lepo, a morebiti še lepše, kakor je sedaj. Škrjanček je vzdigoval se v zrak, krožeč in žvrgoljujoč svojo premilo lepo in Bogu hvalo dajajočo pesem. Vse je oznanjalo lepo jutro in še lepši pomladni dan, kojega se veseli in raduje vsaka stvar, po besedah pesmi:

Pomlad mila
Odklenila
Svoj veseli nam je raj.

Solnce je ravno vzhajalo iz-za izraelskih gor, ko se podasta Božji učenik in sveti Peter po ravnem polju, kakor pravi lepa pesem:

Stoji, stoji tam Judovsko polje,
Po polju Kristus in Peter gre.

Počasi sta se pomikala Božja popotnika med prijaznimi pogovori dalje, kakor zopet pravi pesem:

Po potu se pogovarjata,
Veaki svojo povdarjata.

Konečno zmanjka polja in popotnika jo kreneta na vkreber, po lepih izraelskih hribih. Više in više pomikalo se je pomladno solnce v sveti deželi in delalo prekrasno lep dan, kakoršnjega si moremo le misliti na jutru, v sveti deželi. Pomladne cvetlice so se prekrasno razcvetale in vse je kazalo radost in veselje, po besedah pesnika:

Cvetje klije,
Zlahtno dije.
Zeleni že vrt in gaj.

Naša popotnika sta stopala že utrujena po strmih potu dalje; vroče jima je jelo prihajati in tudi žeja ju je začela mučiti; pa nobenega studenca ni bilo nikjer blizu. En čas hodita še tako dalje, a slednjič dospeta na vrh prijaznega in lepega hriba. Utrujena sta že bila in tukaj je bilo, kakor nalašč za počitek. Na vrhu stalo je namreč lepo, košato drevo in pod drevesom je izviral hladen in bister studenec; pod drevesom, v lepi senci, pa so bile narejene klopi za počivanje. Tukaj sta sedla Kristus in Peter ter se napila mrzle vode v hladni senci. Prelepo so začeli na drevesu prepevati krilati pevci, po besedah pesnika, ki pravi:

In zapeli
So veseli
Ptički svojo pesnico.

Zopet drugi tako lepo poje:

Pojte, pojte drobne ptičke,
Razpodite vse meglice,
Da bo s' jalo solnce
Na moje drobno srčice.

Tako sta tedaj počivala naša potnika. Pa začel jima je tudi notranji prijatelj praviti, da bi rad kaj imel, ker samo voda ni za življenje.

Ne daleč proč, na lepi livadi izraelski pasli so pastirji ovce in jagnjeta. »Veš kaj!« reče Mesija Petru, »idi in prosi pastirje za jagnje, naj ga spečeva in se nasitiva, da moreva potem dalje.« Za jagnje prositi je že malo preveč, reče Peter, pa ker si mi rekel Ti, šel bom, naj bo, kar hoče. Res gre prosit in ga prinese, zakoljeta ga, zanetita ogenj in ga spečeta. Kako sta ga pekla, tega ne vem. Ko je bilo pečeno, začneta obedovati, pa reče Kristus: »Nobene kosti mu ne smeva zlomiti, temveč jih tukaj na en kup polagajva!« Zdaj, ko sta bila nasičena, pobere božji Učenik kosti in ostanke skupaj in jih vrže med čredo, in glej čudo! Zopet je jagnje iz njih, kakor poprej.

To storivši gresta pa na prej. S strahom so se začudili in strmeli so pastirji nad tem čudežem. Nekaj časa se čudijo in premišlujejo, potem pa reče najstarejši: »Zdaj, zdaj bomo mi lahko vedno dobro živeli; zda pa že vemo, kako se potem zopet jagnje ali ovca oživi, če se prav enkrat že meso poje.« Hitro tedaj zakoljejo nekaj najlepših jagnjet, zakurijo veliko kurišče in začnejo peči, da je kar veselje in prijeten duh.

Ko je vse lepo pečeno, napravijo veliki obed.

Bili so veseli,
Da so juckali in peli.

Ko se dobro natepejo in najedo, pobere najstarejši ostanke in kosti skup, kakor je prej Kristusa videl in jih zažene med čredo, da so se ovce kar splašile; pa ojoj, kosti so obležale, kakor so padle. Kdo popiše strah in grozo pastirjev pri tem prizoru! Preplašeni stojijo, nekaj urnopetcev jo udere po potu za Kristusom in Petrom.

Ta dva pa sta šla počasi naprej in bila sta seveda že daleč. Ko božji Mojster vidi pastirje za seboj sopihati, obstane in jih prijazno vpraša, kaj bi radi. S trepetajočim in zasopihanim glasom pripovedujejo pastirji vso reč, od konca do kraja, in rečejo nazadnje: »Preljuba krščanska človeka, v imenu Božjem vaju prosimo, pomagajta nam, če vama je mogoče, saj vidita, da smo siromaki, prevarjeni in goljufani, da sami ne vemo, kako!«

Smehljaje se vrneta poslanca božja s pastirji nazaj. Ko pridejo do črede, zbere Kristus zopet kosti in ostanke skupaj, in jih vrže med čredo in zopet — čudež, spremenile so se v jagnjeta, kakor v prvo. To storivši reče pa Učenik: »Ljubi moji, ne poskušajte več tako!« To rekši gresta spet od njih naprej. Jaz mislim, da pastirji tudi niso več potem kaj takega poskušali.

Zdaj pa sem, dragi bralci, s svojo pripovedjo pri koncu; če se vam je kaj dopadla in če ste jo radi poslušali in brali, vam povem še morebiti kedaj katero. Koncem pa rečem: ljubi moji bralci in bralke, tudi vi ne poskušajte vsega, kar od drugih vidite, zakaj sedaj ne hodita več Kristus in sveti Peter po svetu.

Smešnica. »Ljubi oče«, piše sin iz mesta, »ljubi oče! Jaz se želim ženiti. Nevesta je dobro dekle, pa premoženja nima nič. Tudi jaz še nimam gotove službe. Zato Vas prosim, da nama daste, česar nama je treba za ženitev«. Na to pismo pošlje oče svojemu sinu pisemce, v katerem piše: »Ljubi sin! V tem Ti pošljem krstni list in pa potrdilo, da še doslej nisi imel žene. Več Vama ni treba za Vaju ženitev«.

Razne stvari.

(Deželni kmetijski urad.) Štajarski deželni odbor misli predlagati dež. zboru na mestu sedanje c. kr. kmetijske družbe ustanoviti dež. kmetijski svet prav tako, kakor smo lani našim bralcem razlagali v nekaterih številkah »Slov. Gospodarja«. Ako dež. zbor ta nasvet vsprejme, treba bo deželi samo za dež. kmetijski urad vsako leto najmanj svoto 5596 fl. Upamo, da so naši dež. poslanci že pripravljeni na razpravo o tej novi sreči, katero nam pripravlja liberalna večina dež. zbora.

(Županstvo.) Mestni zastop v Mariboru je izvolil v soboto, dne 2. januarja g. A. Nagyja, inženjerja južne železnice, sedaj že v tretje za župana, za podžupana pa dr. J. Schmidererja. V mestni svet pa pridejo gg. dr. R. Grögl, zdravnik, dr. F. Lorber, odvetnik, J. Grubič, trgovec in Fr. Svaty, obrtnik. Nemci so vsi, da-si razven podžupana, brž njih nobeden nima kaplje nemške krvi v svojih žilah.

(Občinske doklade.) V Mariborskem okraju je treba obč. doklad v raznih občinah tako-le: Gorski dol 20, Studenci 40, Dobrenje 25, Št. Ilj 20, Bistrica 25, Fram 35, Kamnica 28, Sv. Jurij na Pesnici 28, Gorica 10, Gradišče 10, Gruševa 20, Sv. Jakob na Pesnici 20, Jarenina 15, Jelovec 30, Janski vrh 15, Kaniža 20, Krčevina 10, Gorenje Hoče 15, Spodnje Hoče 20, Rače 25, Sv. Križ 20, Krecenbah 19, Kumen 23, Gorenja Sv. Kunigunda 30, Lembah 25, Digoše 20, Leitersberg 25, Lobnica 30, Loka 20 in Sv. Lovrenc na kor. žel. 40 odstotkov. Za dnes pa bodi na teh občinah do volje! Obstali smo pri najbolj nemško čutečem obč. zastopu, pri tem v Št. Lovrencu na kor. žel. On terjá tudi največ obč. doklade.

(Cigani.) Dne 27. novembra 1891 so zajeli v Šmarji pri Jelšah cigansko tolpo, rodbino Antona in Katice Jojen. Pri njej so našli raznih stvari, o katerih se sme reči, da sta jih ukradla na svojem »romanji« iz Grada skozi Maribor, Celje in Vransko v Ljubljano. V Mariboru pa neki nista imela sreče, da bi vzela kaj »za spominček« s seboj na svoje potovanje.

(Dijaški kuhinji v Mariboru) so darovali č. gg.: Anton Hajsek, dekan v Slov. Bistrici in Fr. Murkovič, kaplan v Šmartinu pri Slov. Gradci, vsak po 5 fl.; Fr. Šegula, župnik pri sv. Duhu na Ostrem vrhu 2 fl.; J. Greif, lekarnar v Priedoru 1 fl. in posestnik J. Križanič v imenu občine Slavatinske 2 fl.

(»Strike«.) V Zagorju, Trbovljah, Hrastniku in Ostrem pa tudi v Zabukoveci pri Celji so delalci v tamšnjih jamah za premost ustavili delo. C. kr. okrajno glavarstvo v Celji je poslalo tje vojake, toda doslej še niso dobili dela. In to je pri tacih dogodbah največja sreča.